

land, maar dat voelde ze gewoonlijk niet meer, en ze zou met een Engelschman trouwen. Een oogenblik leefde ze diep terug in haar jeugd, ze zag zich in de huiskamer met Greet, haar zuster; er waren rumoerige twistwoorden gevallen, en haar hart deed pijn. Nu zag ze Jacques, ze wist niet wanneer hij was binnen gekomen. — Het ging zoo vlug weer voorbij, dat ze met haar oogen knipte en zich verwonderde over een traan.

De ander was achter haar. — Ina! Door zijn stem in dat enkele woord, kende ze weer haar leven; — het leek nu dieper ook, minder zwevend en ijl. Ze keek hem aan, wilde iets zeggen over het kind, waarvoor ze een goede moeder zou zijn, maar kon niet. Zoo bleef het nog even stil tusschen hen.

Dan vroeg hij: Is het moeilijk te weten?

Ze schudde haar hoofd. — Ik wil graag je vrouw worden, — en luisterde naar die enkele woorden, die voor haar nog lang bleven naklinken.

Hij kuste haar niet, vroeg eenvoudig of hij nog een half uurtje blijven mocht en begon haar van zijn uiterlijke omstandigheden te vertellen. Hij woonde in Kent, en was eigenaar van een conserven-fabriek. Aan den achterkant grensde het woonhuis aan de fabrieksgebouwen. Vóór was een kleine rozenhof, omsloten door de boomgaarden en moestuinen. Het landschap was mooi, waterrijk en frisch groen, — hij hield ervan. Een klein dorp lag op een kwartier afstands van zijn bezitting, — het had een oude kerk en veel hooge linden. Hij hoopte dat ze er zich zou thuisvoelen, met hem en het kind, — mocht hij zichzelf het eerst noemen?

Ze bloosde even, omdat ze eerlijk wilde zijn, maar werd door zijn eenvoud bekoord.

— Het kind heb ik het eerst gezien, zei ze, en het eerst liefgehad.

Hij keek haar afwachtend aan. Ja?

— En nu, ik ben blij dat ik er voor zal mogen zorgen. En een eigen huis te hebben, daarop heb ik nauwelijks gehoopt. Ik heb altijd in steden gewoond; — je biedt me veel dat nieuw voor me is, en — ze boog even haar hoofd — en dat me gelukkig zal maken.

Hij glimlachte blij, vergat zijn verwachting.

Bij het weggaan drukte hij haar handen, maakte een afspraak voor den volgenden dag.

Toen ze alleen was, stond ze stil in haar kamer; de klopp van haar hart voelde ze weer in volle scheuten. Er was iets in haar nuchtere, starre leven gekomen, een droom. Of was juist haar leven ijl geweest, onvatbaar, en kreeg het nu duidelijker vorm? Ze wist het niet; — ze had gedacht alleen te zullen blijven, maar dezen man moest ze aannemen, er was geen anderen weg geweest. Vreemd, het was soms of je geleid werd; later kon je vragen: Waarom? op het oogenblik zelf was je blind-gehoor-